

de Kareoler

BNMO
70 JAAR

BNMO-MAGAZINE

2-2015

MRC een der beste
revalidatiecentra

Politie profiteert
van kennis nazorg
Defensiewereld

Colofon

Jaargang 75, 2015, nummer 2

De Kareoler is een uitgave van de Bond van Nederlandse Militaire Oorlogs- en Dienstsachtoffers (BNMO) en verschijnt acht keer per jaar. Het blad wordt gratis toegezonden aan leden van de BNMO.

Beschermvrouw

H.K.H. Prinses Beatrix

Hoofdbestuur BNMO

Algemeen voorzitter: Bert Dedden

Algemeen penningmeester: Harry Littel

Algemeen secretaris: vacant

Tweede secretaris: Wim van den Burg

Tweede penningmeester: Remco Daale

Lid: Frans Doppegieter, Iloy Goossen, Erwin van der Wal

Adres:

BNMO, Postbus 125, 3940 AC Doorn

Telefoon: 0343-474110, fax: 0343-474114

E-mail secretariaat: as@bnmo.nl

Redactie Kareoler:

Laurens van Aggelen, Wim van den Burg, Bert Dedden, Jef Dorpmans, Remy Erbé, Brigitte den Hartog, Sebastiaan van Nieuwenhuizen, Stephanie Schoenmaker

Aan dit nummer werkten mee:

Anke Dorpmans, Serife Hökeleki, Anna Makaske, Heleen Ruijsch-Steneker, Erwin van de Wal

Redactieadres:

Postbus 125, 3940 AC Doorn

Telefoon: 0343-474110

E-mail: kareoler@bnmo.nl

Vormgeving: Jérôme Miedendorp de Bie

Druk: Zalsman, Zwolle

Uitgever: White Elephant Publishing, Arnhem

© White Elephant Publishing / BNMO

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie

Ingeschreven in het verenigingsregister van de Kamer van Koophandel en Fabrieken te Utrecht onder nummer: V.477894

Verschijnt ook op geluidsband
www.bnmo.nl

6

MRC een der beste revalidatiecentra van Nederland

Veel militairen die tijdens hun dienstdtijd fysiek gewond raken en revalidatie nodig hebben, komen terecht bij het Militair Revalidatiecentrum (MRC). Het MRC garandeert excellente revalidatiezorg. Jeroen Hulst (50) is commandant van het MRC en heeft inmiddels heel wat collega's met succes zien revalideren. Onze nieuwe redacteur Sebastiaan van Nieuwenhuizen ging met hem in gesprek.

8

Politie kan profiteren van kennis nazorg in Defensiewereld

Aan de huidige nazorg voor (oud-)militairen is een lang groeiproses vooraf gegaan. Inmiddels is er veel geregeld en geborgd. De nazorg voor politiemensen is pas sinds enkele jaren op gang aan het komen. De resultaten zijn bemoedigend. Toch is men er zich die kringen van bewust dat er nog veel te leren valt van hetgeen in de wereld van Defensie allemaal al geregeld is. Alles daarover in het interview dat Laurens van Aggelen had met de voorzitter van het Politie Veteranen Platform.

POLITIE KAN PROFITEREN VAN KENNIS NAZORG IN DEFENSIEWERELD

Goede profilering van BNMO belangrijk

Aan de huidige nazorg voor (oud-)militairen is een lang groeiproces vooraf gegaan. Inmiddels is er veel geregeld en geborgd. De nazorg voor politiemensen is pas sinds enkele jaren op gang aan het komen. De resultaten zijn bemoedigend. Toch is men er zich die kringen van bewust dat er nog veel te leren valt van hetgeen in de wereld van Defensie allemaal al geregeld is. Het Politie Veteranen Platform is inmiddels een belangrijke aanjager om daarin vooruitgang te boeken. De BNMO kan daar een belangrijke rol in spelen.

Door Laurens van Aggelen

Het Politie Veteranen Platform (PVP) is een belangenbehartiger voor ex-militairen met uitzendervaring die nu bij de politie werken. Tevens is het Platform er voor politiemensen die op een politiemissie zijn geweest. Een doelgroep die veel heeft meegemaakt en naar wiens verhalen lang niet is geluisterd. Zo'n vijf jaar geleden was dat voor Eugene van Tilborg, Stefan van Zanten en Fred Driessen reden om te komen tot de oprichting van het PVP. Alle drie waren zij op uitzending geweest en daarna werkzaam bij de politie. Met lede ogen zagen zij aan hoe velen dagelijks worstelden met wat zij hadden meegemaakt. Het feit dat er niet naar hen werd geluisterd. Dat belemmerde het functioneren van menige diender. "In de beginperiode deden we alles in ons eigen tijd en met eigen mid-

delen", aldus Fred Driessen, voorzitter van het PVP en werkzaam bij de politie in Amsterdam.

Libanon

Driessen kwam op zijn zeventiende als beroepsmilitair in dienst bij de Koninklijke Marechaussee en werkte na zijn opleiding enige tijd bij de bewaking op Paleis Soestdijk en later op Schiphol. "Toen in 1979 Libanon begon te spelen, wist ik onmiddellijk dat ik daarheen wilde. Het was een uitdaging die ik aan wilde gaan. Daarvoor moest ik wel mijn plek in Amsterdam opgeven, maar dat had ik er graag voor over. Op 26 mei 1981 zat ik in het vliegtuig richting Libanon, waar ik een half jaar zou blijven. Ik zal nooit vergeten dat ik een stewardess toen hoorde zeggen: "We brengen er jongens heen, maar we brengen ze als mannen weer terug." Veelzeggend. Het was ook voor mij een leerzame periode. Je

leerde jezelf beter kennen, maar ook je collega's en een geheel andere cultuur waar je mee te maken kreeg. Daarnaast leerde je beter omgaan met stress."

Hoe treffend de woorden van de stewardess waren geweest, zou Driessen snel ervaren. "Op een dag hoorde ik via de radio dat er een bijrijder van een takelwagen was neergeschoten, tijdens een transport naar Beiroet. Ik ben er zo snel als ik kon naar toe gegaan. Het had een enorme impact op onze groep. Hij was één van ons. Men had daarmee ook ons geraakt. Dat verstevigde de onderlinge band. Door alle rangen en verschillende functies zijn we door dergelijke incidenten een hechtere eenheid geworden. We veranderden. Toch was het na dit incident meteen 'business as usual'. Mensen werden er meteen op aangesproken dat wel van ze werd verwacht dat ze gewoon hun taken bleven verrich-

ten die gepland stonden. Diezelfde avond nog. Voor wie wacht moest lopen was er even geen pauze, geen moment van bezinning mogelijk." Van concrete opvang was, zoals Libanonveteranen weten, indertijd nog geen sprake. Het was de eerste grote buitenlandse missie na Korea. Pas na Dutchbat kwam de nazorg goed op gang en waren er meer zaken structureel geregeld.

Omslag

"Bij de politie is die omslag er pas sinds een paar jaar. Dat begon in de jaren tachtig met bedrijfsopvangteams, waar collega's elkaar ondersteunden in het verwerken van ingrijpende gebeurtenissen, maar we kunnen nog veel van Defensie leren. Het is nog niet zo lang geleden dat collega's met PTSS ontslagen werden omdat ze niet zouden 'sporen'. Gelukkig is PTSS nu erkend als beroepsziekte en wordt er serieus aan gewerkt om hen te helpen en te kunnen blijven functioneren binnen de politie." Op dit moment is er de bij de politie ook sprake van buddysupport en zijn er collegiale ondersteuningsgroepen. Die kunnen dienst doen op het moment dat een diender, bijvoorbeeld na een incident die veel impact op hem of haar heeft gehad, even stoom wil afblazen. De training van degenen die deel uitmaken van deze ondersteuningsgroepen gebeurt binnen de eigen eenheden en is dus nog niet structureel doorgevoerd binnen het gehele politieapparaat. Dat geldt ook voor de wijze waarop het bedrijfsmaatschappelijk werk op dit moment opereert. Dat moet volgens Driessen nog wat meer gestroomlijnd worden. "Ook het PVP heeft nu een aantal door het VP gecertificeerde nuldelijnshepers. De animo om daarvoor te worden opgeleid is groot. Waar het nog wel aan schort op dit moment is het kunnen verlenen van zorg

aan het thuisfront. Men onderschat nog dat de thuisomgeving van de politiemans of vrouw ook voldoende aandacht behoeft. Wordt daar niet voldoende aan gedaan dan slaat dat weer terug op de politiemensen zelf. Binnen de Centrale Ondernemingsraad zijn we daarvoor nu aan het kijken hoe we dat op de rails kunnen zetten."

Preventie

Om preventief PTSS te kunnen tegengaan voorziet de politie in cursussen die tot doel hebben om de mentale weerbaarheid te versterken. "Wat men leert is onder meer hoe men zelf uit eigen kracht weer uit de problemen kan komen. Dat is altijd nog beter dan meteen doorverwijzen naar een hulpverlener. Verder vindt er in de meldkamer van de politie door middel van een 'realtime intelligence center' preparatie op inzet plaats. Dienders die naar een bepaald adres worden gestuurd weten dan bijvoorbeeld al vooraf of er op dit adres vaker sprake is van geweldsdelicten en eventueel of daar sprake zou kunnen zijn van excessief geweld waarop men zich moet kunnen voorbereiden." Politiemensen, inclusief gepensioneerde politiemensen, die nazorg behoeven kunnen terecht bij het eigen 24/7 zorgloket van de politie

dat is ondergebracht bij stichting De Basis in Doorn. Hier heeft men de keus om, of verder geholpen te worden binnen de politieorganisatie, danwel door hulpverleners van de Basis. Uit vrees dat de werkgever te horen zou krijgen waarvoor personeelsleden bij hen aankloppen, wordt er veelvuldig van die tweede optie gebruik gemaakt. Daar zal het eventueel gewenste vervolgtraject op een vertrouwelijke manier met de persoon in kwestie worden besproken.

Met de kennis en ervaring van de BNMO ten aanzien van nazorg en lotgenotencontact kan veel voor de doelgroep van het PVP en de overige politiemensen worden gedaan. Driessen: "Van belang is dat politiemensen eerst een goed beeld krijgen van wat de BNMO voor hen kan betekenen. Men moet verleid worden tot een lidmaatschap door het gevoel te krijgen dat de BNMO hen daadwerkelijk kan helpen. Om van het wat stoffige imago af te komen, doet de BNMO er bovendien goed aan te laten zien wat men voor jongeren kan betekenen. Zoals ik er ook voor pleit dat het thuisfront van al die politiemensen ook de voordelen moeten kunnen zien. Dit wordt beter zichtbaar wanneer de BNMO duidelijk laat zien zich niet alleen op het slachtoffer te focussen."

